

# Rozjímanie na piatok 1. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na piatok 1. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: kritické súdy a piate prikázanie; myslieť si o druhých len to najlepšie; Božia láska nás oslobodzuje od závidosti.

„NOČNÁ STRÁŽ ČAKÁ na svitanie, ale ty, Izraelu, čakaj na Pána, lebo v Pánovi je milosrdenstvo, v ňom je hojné vykúpenie“ (Ž 131, 7-8).

Kresťania dúfajú v Boha, ktorý je odpustenie a milosrdenstvo, chceme sa spolu s ním pozerať na svet. Aj takto by sa dal definovať zápas o

svätosť: toto postupné stotožňovanie nášho pohľadu s jeho pohľadom. Táto úloha sa začína očisťovaním našich sŕdc, ku ktorému nás neustále pozýva v pôstnom období. Vieme však, že to nie je automatický proces. Niekedy sa nám môže zdať, že sme príliš náchylní k unáhleným úsudkom, že sa na veci pozeráme len z vlastného uhla pohľadu, neuvedomujúc si škodu, ktorú spôsobujeme druhým i sebe. Ježiš tieto hádky a nepriateľstvá spája s piatym prikázaním, ktoré prikazuje nezabiješ (porov. Mt 5, 21-24).

„Kto môže súdiť človeka? Celá zem je plná unáhlených súdov. Vskutku, ten, nad ktorým sme si zúfali, sa v najmenej očakávanej chvíli zrazu stáva najlepším zo všetkých“[1].

Božie kráľovstvo je medzi nami a Pán sám zaujme miesto sudcu. Prečo tak často upadáme do kritických súdov? „Aké ľahké je kritizovať druhých (...). Duch Svätý nás okrem toho, že nám

dáva miernosť, pozýva k solidarite, k znášaniu bremien druhých. Koľko bremien je prítomných v živote človeka: choroba, nezamestnanosť, samota, bolesť... A koľko ďalších skúšok, ktoré si vyžadujú blízkosť a lásku našich bratov a sestier!“[2].

---

NIE JE ĽAHKÉ deaktivovať vnútorný mechanizmus, ktorý nás vedie ku kritike, ale Duch Svätý nám môže dať svetlo, aby sme zistili, čo sa deje v našom srdci, keď sa objavia tieto negatívne emócie. „Zdvihnutý prst a posudzovanie, ktoré používame na druhých, je často znakom neschopnosti prijať v našom vnútri vlastnú slabosť, našu vlastnú krehkosť. Iba milosrdenstvo nás zachráni pred obvinením žalobcu (porov. Zjv 12, 10). Preto je dôležité stretnúť sa s Božím milosrdenstvom najmä vo sviatosti zmierenia a

zakúsiť pravdu a nežnú lásku“[3]. Hlboké vedomie odpustenia, toho, že sme si nezaslúžili toľko dobroty od Boha, nás povedie k tomu, aby sme sa na druhých pozerali rovnako, láskavým pohľadom. Niekedy môže byť posudzovanie druhých prejavom presvedčenia, že si milosť zaslúžime, dôsledkom viery v Boha, ktorý nemiluje, ale platí odmenu.

Jedným zo spôsobov, ako sa vyhnúť upadnutiu do kritického posudzovania, je myslieť si o druhých vždy len to najlepšie. Svätý Tomáš Akvinský poukázal na to, že „môže sa stať, že ten, kto interpretuje v najlepšom zmysle, je častejšie oklamáný; ale je lepšie, keď je niekto oklamáný mnohokrát tým, že dobre zmýšľa o zlom človeku, ako keď je oklamáný zriedkavo tým, že zle zmýšľa o dobrom človeku, lebo v druhom prípade druhému krivdí, čo sa v prvom nestáva“[4]. Lepšie je myliť sa, keď človek zmýšľa dobre,

ako škodiť tým, že zmýšľa zle.

„Paradoxne aj zlý duch nám môže povedať pravdu, ale robí to preto, aby nás usvedčil. My však vieme, že Pravda, ktorá pochádza od Boha, nás neodsudzuje, ale nás prijíma, objíma, podopiera a odpúšťa nám“[5].

„Zvykni si hovoriť srdečne o všetkom a o všetkých,“ odporúčal svätý Josemaría, „najmä však o tých, čo pracujú v službe Bohu. Keď to nie je možné, mlč! Aj ostré či nenútené poznámky môžu hraničiť s ohováraním alebo osočovaním“[6].

.....

„AK SI BUDEŠ, Pane, v pamäti uchovávať nepravosť, Pane, kto obstojí?“ (Ž 130, 3), pýtame sa spolu so žalmistom. Je preto potešujúce myslieť na to, koľko toho Boh každému z nás odpustil, uvažovať o jeho úplne bezhraničnej láske k nám napriek našim zradám. Paradoxne

nás však závišť niekedy vedie k tomu, že nás zarmucujú dobrá druhých, najmä láska alebo pocty, ktorých sa im dostáva. Keby sme si boli plne vedomí Božej úcty ku každému z nás, v našich srdciach by nebolo miesta pre túto odchýlku.

Svätý Farár z Arsu povedal, že „keby sme mali to šťastie, že sme slobodní od pýchy a závesti, nikdy by sme nikoho nesúdili, ale uspokojili by sme sa s tým, že by sme oplakávali svoju duchovnú biedu, modlili sa za úbohých hriešnikov a nič viac, dobre presvedčení, že Boh od nás nebude žiadať zodpovednosť za skutky iných, ale len za naše vlastné“[\[7\]](#). Pokiaľ sa však nenaučíme radovať sa z dobier druhých, z ich jasu, ktorý prevyšuje náš vlastný, závišť nás bude sprevádzať počas celej našej pozemskej púte. Pre naše šťastie Ježiš prijme nespravodlivý súd, ktorý zraní jeho česť, aby sme boli oslobodení od akéhokoľvek

odsúdenia; aby sme boli oslobodení od samotnej potreby súdiť druhých a posudzovať seba samých.

„Najsvätejšia Trojica korunovala našu Matku. — Bohu Otcovi, Bohu Synovi a Bohu Duchu Svätému sa budeme zodpovedať za každé zbytočné slovo. Ďalší dôvod prosiť Pannu Máriu, aby nás naučila rozprávať vždy v Božej prítomnosti“[8].

.....

[1] Svätý Augustín, *Kázeň 46*, o pastieroch, 24-25.

[2] František, *Audiencia*, 3-XI-2021.

[3] František, *Patris corde*, bod 2.

[4] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa Theologiae*, II-II, q. 60, a. 4, ad 1.

[5] František, *Patris corde*, bod 2.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 902.

[7] Svätý Farár z Arsu, *Kázeň o unáhlenom úsudku*.

[8] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 926.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-  
prveho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-prveho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)  
(23.02.2026)